

De grote verandering in het bos

Een verhaal over samenwerken en oog voor elkaar

In het Brabants land ligt een prachtig, uitgestrekt bos waar van alles gebeurt. Het bos gedijt goed: jonge bomen schieten omhoog, vogels nestelen in de takken, bijen dansen rond de bloemen en overal kabbelen stroompjes helder water. Soms lijkt het alsof Fluisterfee zelf langs de bladeren strijkt, zo zacht bewegen ze op de wind. In dit bos leven vele dieren, ook familie Uil. Vaak zitten zij hoog in de bomen, rustig op dikke takken, terwijl zij het gewoel beneden in de gaten houden. Zodra er iets te eten rondschuifelt, gaan ze er geruisloos op af. Ze vangen krekels, torren, muizen, soms een mol en heel af en toe een smakelijk konijn. Alhoewel Konijn zelf dat natuurlijk héél anders ziet. De oudere en jonge Uilen zijn goed op elkaar afgestemd. De één kan dit, de ander weer dat.

'Alsof Fluisterfee
zelf langs de
bladeren strijkt'

De familie had gehoord dat vriend Specht een boomhut heeft gebouwd. Dagenlang klonk zijn ritmisch geroffel door het bos. Tik-tik-tik, alsof hij een liedje speelde dat alleen hij kende. De hut is klaar en mevrouw Uil is nieuwsgierig. Stil glijdt ze door de koude winterlucht en zweeft even boven de hut, terwijl beneden meneer Uil al over de ladder naar boven is geklommen. Hij vindt al snel zijn favoriete plekje. Meteen valt hij voor de huiselijke sfeer, daar heeft hij een geweldige neus voor en bovendien heeft hij vanuit de hut een prachtig uitzicht over het hele bos. 'Hier blijf ik', denkt hij tevreden.

Wanneer mevrouw Uil neerstrijkt op het bouwwerk keurt ook zij het goed. En zo wordt de nieuwe boomhut het domein van familie Uil. De jonge Uiltjes vliegen in en uit, samen met de logeeruiltjes die er geregeld blijven slapen. In de middag dutten meneer en mevrouw Uil er graag even weg. Maar zodra er onraad is, vliegen ze er rap vandoor om problemen op te lossen. Daar zijn ze goed in en meestal lukt dat ook. Soms vragen ze hulp aan andere dieren.

Lange tijd gaat het bosleven zo voort en is iedereen blij. Maar dan merkt team Uil dat er iets verandert. Er komt steeds vaker bezoek van buitenaf. Zo had Benjamin Uil laatst een enorm dier gezien, met dikke poten en een lange neus die zowat over de grond werd meegesleept. Ook de bomen veranderen: ze groeien minder hard en ze ruiken niet meer zo lekker. Fluisterfee is stiller geworden, alsof ook zij zich zorgen maakt. En aan de overkant van het meertje is nóg een boomhut gekomen met andere bewoners. Een groep Tortelduiven woont er. Zij leven heel anders dan team Uil. Zij overleggen alles samen en lijken op de klok te werken. Dat hoorde mevrouw Uil van vriendin Ooievaar terwijl ze samen hun gymoefeningen in de lucht deden.

De Duiven hebben andere ideeën. Zij hoorden dat de Konijnen de toegang van hun hollen vrij willen houden. Nu maken vogels vlak voor de ingangen hun nesten. Met luid gekoer laten ze aan iedereen die het wil horen weten dat zij dat onlogisch vinden. De Konijnen kunnen zo geen kant op. Kolonne Mier bemoeit zich er ook mee: 'Zodra wij zien dat Kievit of Winterkoninkje een nest wil maken voor

een ingang, verplaatsen we het met zijn allen naar een betere plek. Wij doen dat graag in kolonne!’ Olifant houdt als vanzelf een oogje in het zeil. ‘Rustig aan’, zegt hij steeds. ‘De wereld verandert en wij kunnen dat ook.’

Mevrouw Uil ziet het allemaal gebeuren en besluit het advies van mevrouw Ooievaar op te volgen: in gesprek gaan. Dus op een dag maakt mevrouw Uil een sierlijke duikvlucht en landt bij de groep Duiven. ‘Goedemiddag Duif!’ ‘Dag mevrouw Uil! Wat fijn dat je langskomt. Zin in een hapje?’ Meneer Duif laat een hoopje gestorven Vlinders zien die op trieste wijze tegen de boomstammen zijn gevlogen. Hoe jammer voor de Vlinders maar mevrouw Uil heeft wel trek en samen smikkelen ze van het vlinderhapje. Daarna gaan ze in gesprek.

Natuurlijk zijn de andere dieren nieuwsgierig. Vlaamse Gaai komt op een boomtak steeds dichterbij. Juist voordat hij wil gaan schreeuwen kwettert een groepje Pimpelmezen hem toe dat hij stil moet zijn. Zij luisteren veel subtieler. Rond de poten van Uil en Duif pikken zij eetrestjes op en horen zo dat zij het hebben over hun zorg om het bos. Ze zijn het eigenlijk al snel eens. De ingangen van de konijnenholen moeten vrij blijven, zodat familie Konijn een fijner en veiliger leven heeft. Ze gaan blij uit elkaar en beloven dat ze elkaar weer opzoeken wanneer dat nodig is.

Zodra Uil is weggevlogen stort de groep Pimpelmezen zich op meneer Duif met vragen. ‘Wat was dat? Wat zeiden jullie precies? En waarom grinnikten jullie?’ Duif stelt hen gerust: ‘Uil en ik hebben gepraat over het konijnenholprobleem en het opgelost. Vanaf nu gaan we met zijn allen het bos beheren en verzorgen. Zodat

iedereen blij en gelukkig is én genoeg te eten heeft.’ De Pimpelmezen begrijpen het, tijlpend vliegen ze weg. Verderop in het meertje hebben drie Dolfijnen ook meegeluisterd. Via een geheime ondergrondse rivier bezoeken ze regelmatig het bos en voelen zich nu de bewakers van de toekomst. Ze maken salto’s in de lucht en iedereen kan erom lachen.

‘De dieren vieren
dat ze nog nooit
zo’n mooie
winteravond
hebben
meegemaakt.’

En zo verandert het bos. Iedereen mag meedenken, meehelpen en meezorgen. Langzaamaan wordt het bos weer gezonder vol bloeiende bloemen, heerlijk geurende bomen en blijde dieren die samenwerken.

Op een koude avond voor Kerstmis schijnt de maan tussen de bomen door en glinstert het bos van geluk. In de verte klinkt het ritmisch geroffel van Specht, alsof hij een vrolijk deuntje voor het nieuwe bos tikt. Konijn huppelt tevreden bij zijn vrije ingang. De Dolfijnen draaien een laatste rondje door het water en hoog boven in de lucht fluistert Fee een zachte zegen. De dieren vieren dat ze nog nooit zo’n mooie winteravond hebben meegemaakt.